

Предрешената болярка поела пжтя си. Не следъ много тя срещнала единъ селянинъ, протегнала ржка и замолила:

— Подари ми, каквото ти се откъсне отъ сърдце, чичо! Селянинътъ я изгледалъ и, като видѣлъ, че, макаръ и дрипава, тя е още млада и здрава, попиталъ я, не желае ли да му стане слугиня.

— За великдень ще ти направя ново облѣкло. По Димитровдень ще ти подаря три овци. За коледа ще ти броя 100 лв., а като навършишъ година, ще ти дамъ и една крава съ теленце. Съгласна ли си? — рекълъ той.

— Не, отгаворила жената. Азъ трѣбва да прося. Така иска добриятъ Богъ.

— Богъ ли иска така? Каква мързелана си ти! Камшикъ, камшикъ трѣбва за тебе! — развикалъ се той и отминалъ, безъ да ѝ даде нѣщо.

Жената почувствувала, колко е тежко да се проси, и съ сълзи на очи продължила пжтя си. Наближила едно непознато село. Край него имало два камъка. На единия седѣлъ просекъ съ блюдо предъ себе си. Пжтницата била много изморена и се доближила до другия камъкъ да си поседне и почине.

— Махай се отъ тука! — развикалъ се просекътъ. На този камъкъ седи моето внуче. Ние просимъ заедно. Ти искашъ да ми отнемешъ залька. Ако се не дигнешъ, ще опиташъ патерицата ми! И той замахналъ да я удари.

Въздъхнала тежко младата жена и тръгнала от-ново. Вървѣла дълго и, капнала отъ умора, стигнала до единъ голѣмъ градъ, въ който никога не била ходила. Запжтила се къмъ църквата и пренощувала. подъ черковната стрѣха Денемъ ходила да проси по кжщитѣ изъ голѣмия градъ. Празднични дни сѣдала предъ черковния входъ и протѣгала ржка за милость отъ богомолцитѣ. Метѣла и чистѣла черквата и черковния дворъ, и свещеницитѣ я оставяли да спи въ една изоставена стая край храма.

(Следва)